

Hun vidste nemlig af mange Aars Erfaring, at Mortensen, naar han havde drukket lidt, ikke var rigtig hensynsfuld i sin Tale men akkurat ligesom Fuss gav sig til at fortælle Historier, som Anstanden ikke tillod hende at høre paa. Desuden var hun slet ikke i Humør i Dag. Per udeblev nemlig stadig. Skipperen sendte flere Gange sin Søn i Land for at se efter ham; og paa Bordet stod en Halvpots-Toddy og ventede. Men han kom ikke.

Heller ikke hjemme fandt de ham. Trine fortalte, at han tidlig om Eftermiddagen var kørt bort i en Droske og ikke havde været hjemme siden. Først langt ud paa Natten hørte Madam Olufsen ham komme hjem og tumle nede i sine Værelser paa en Maade, der tydeligt nok røbede hans omtaagede Tilstand.

\*

\*

\*

Der var ikke gaaet fireogtyve Timer, før Per begyndte at fortryde sin Opførsel overfor Fru Engelhardt og at spørge sig selv, hvad han egentlig havde haft at beklage sig over. Han maatte tilsidst erkende, at han havde været utilgivelig enfoldig i sin moralske Forargelse over hendes Naturs sunde Varmblodighed; og han skammede sig som en Hund, naar han tænkte paa, at han — ogsaa han! — den allerførste Gang, en altovervindende Følelse havde grebet ham, var bleven svimmel